

ниви, то ще има и някакъв извор. А към извора ще има пътечка.

— Да идем в селото, — предложи Траян.

— Нямаме работа в селото, — отсече резко Кир. — На нас ни трябва само вода, и ако не намерим тъдява извор, ще изкопаем край брега и ще почакаме докато се избистри. Водата няма да е студена, но ще е чиста.

— Тогава да потърсим извор, — съгласи се сконфузен Траян. — Вие с Орфей тръгнете натам, пък аз ще ида насам.

— Ти ще идеш да вардиш лодката! — заповяда Кир.

— От кого ще я вардя? От жабите ли? — сопна се предпазливо Траян.

— Глупчо! — извърна се със свити вежди Кир. — Щом на два хвърлея има село, то сигурно ще има и хора. Скоро при лодката! — И той посочи към малката скеля.

Траян наведе очи и се върна засрамен, а Орфей и Кир поеха нагоре край гъстите върбалаци като се оглеждаха и ослушваха внимателно. Те откриха някаква пътечка, но тази пътечка скоро се изгуби сред тревата. На едно място видяха пресен говежди тор, по-нататък в драките забелязаха кичорче вълна.

— Стой! — дръпна се Орфей. — Тук са пабли овце.

— Откъде знаеш? — извърна се недоверчиво Кир.

— Ето, това е вълна! — И Орфей откъсна кичорчето със сръчността на стар познавач.

Те тръгнаха нататък, напрегнати, сгушени, сигурни че са попаднали в дирите на жадувания извор. И ето, там дето реката правеше един доста остър завой, в малката долчинка, те дочуха нещо при-